

DE AVONDBODE.

ABONNEMENT.

AAN HET BUREAU VAN HET BLAD,
Warmoesstraat, N°. 200.

En bij alle Boekhandelaars en Postkantoren van het Rijk.

Brieven, Gelden, enz., moeten franco
worden ingezonden.

PRIJZEN.

VOOR 3 MAANDEN,

te Amsterdam..... f7.
en Buitensieden franco..... -8.

Advertentien.

ZEVEN REGELS of minder..... f1.75.
Elken regel meer..... -25.
REKEL voor elke advertentie en bezaling..... f34.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

voor Staatkunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten en
Wetenschappen.

EXTRACT UIT DE TWEEDE EDITIE VAN DEN AVONDBODE
van gisteren, uitgegeven den 3 April, des morgens ten
10 ure:

PER KOERIER.

PARIS 1 APRIL.

De *Moniteur* bevestigt heden morgen de Koninklijke bevelschriften, waarbij
het nieuwe Ministerie is samengesteld als volgt:

De HIL. Gasparin, minister van Binnenlandsche Zaken.

Girod de l'Ain, minister van Justitie.

Hertog de Montebello, minister van Buitenlandsche Zaken.

Luitenant-Generaal Despons Cubiers, Minister van Oorlog.

Baron Tupinier, Minister van Marine.

Parant, Minister van het Openbaar Onderwijs.

Gautier, Minister van Financiën.

Blijkens een bijgevoegd artikel van den *Moniteur*, is dit Ministerie slechts
voorloopig, ten einde aan de behoeften van het oogenblik te voldoen, en, in
afwachting van een definitief Ministerie, de behandeling der openbare zaken
waar te nemen.

DE CRISIS.

Bijna ware ons uit de pen gevloeid te schrijven: *De Crisis in Frankrijk*.
Dagelijks, te aller ure, toch, hooren wij zoo spreken. Ziet men iemand
eene courant in handen nemen, vraagt de een den ander naar het nieuws
van den dag, men weet voor's hands, en veelal wordt het er ook bij ge-
zegd, dat het enkel te doen is om iets te vernemen van de *Crisis in*
Frankrijk. Eer nog het uur slaat, tegen hetwelk te rekenen is, dat de
Fransche brieven aan het postkantoor zullen kunnen zijn uitgegeven, heeft
zieh reeds menigeen naar koffijhuis of sociëteit gespoed, en de minder ijve-
rige of minder vlugge roept wel mede reeds bij zijn intreden aan *Jan* een
gebiedend *«den Temps,»* of *«le Courrier,»* of *«la Gazette de France»* toe,
maar heeft dan ook vaak de ervaring te maken, dat hij zich juist daar ter
plaats bevindt, waar «die eerst komt, eerst maalt,» waarvan hem het te
leur stellend antwoord: *in handen, en dermaal besproken*, het bewijs geeft.

Niet zonder grond is de algemeene belangstelling aldus tijdelijk op d. be-
tingen uit Frankrijk gewestigd. Want het is in Frankrijk, dat de *crisis* eene
beslissende wending schijnt te willen nemen. En waarlijk, er zijn gewig-
tiger redenen om met bezorgdheid uit te zien naar den uitslag, die aldaar
door het overwigt der helling naar de eene of andere zijde zal kunnen te
weeg gebracht worden, dan er waren, of zijn, om de handelingen tot voor-
bereiding van eenen vredestand tusschen de Nederlanden en België in
derzelver achtervolgende *stages* na te gaan. De eerste van die *stages* was
de verklaring onzes Konings, van nu ruim een jaar geleden; de tweede,
het protocol der eendrachtiging, door vier der gevolmagtigden ter Conferencie
getekend; de derde, de toetreding van den Franschen minister; de vierde,
vorst Leopold's voorstel aan de Belgische Kamers; de vijfde, de aanneming
van hetzelfde door de representanten; de zesde, de aanneming door den
Senaat; de nog te wachten zijn slechts drie, de volledige onderteekening
van het protocol door de toetreding van den Belgischen gezant te Londen,
de uitwisseling der allerzijdsche ratificatiën, en de uitvoering van het tractaat.
Wanneer die laatste zich dan maar niet ook nog in ettelijke *stages* verdeelt,
zullen wij, wat ons kleine landje betreft, uit dien zondelingen en zeldzamen
toestand geraakt zijn, die men tweeslachtig of geenerlei-slachtig (*neutrus*
generis) mag heeten, maar met het zonderlinge en zeldzame waarvan ook
de te wachten vrede dit gemeensal hebben, dat, hoe wenschelijk of ge-
wenscht hij ook zijn moge van wederzijde, er niemand zijn zal, noch ter
eene, noch ter andere zijde, (of het zal dan juist in de ten einde toe be-
twiste, ons in dit opzigt vreemde, gedeelten van Luxemburg en Limburg
zijn), die het maar in gedachten zal nemen, om er leest over te vieren.

Moge het dan sommigen gelusten, reeds nu, met hinnen verzienden blik
in de toekomst te staren, op grond, dat de uitwisseling der ratificatiën toch
spoedig zal geschieden, en dat alsdan met de uitvoering overvrijd een
aanvang zal gemaakt worden; wij achten het bescheiden der vrucht des
tijds hare geboorte ongemoeid te laten volbrengen, natuurlijkerwijze, ons
voorbehoudende om ook onzerzijds, te geleger tijd, het oorbaar van
een handellactaat, en van eene herziening der grondwet in aanmerking
te nemen. Het is daarom, ook, dat wij ons onthouden voor alsoog de be-
denklichkeiten te opperen, die zich, wat het eerste betreft, aan onze be-
schouwing voordoen, wanneer wij ons de wederzijds zoo uiteenlopende in-
zichten omtrent het Staatsrechtelijke stelsel in het stuk van handel en
nijverheid voor den geest roepen. En wat de noodige veranderingen van
sommige metterdaad reeds vervallen bepalingen der grondwet aangaat,
deze moeten en zullen, meenen wij, het niet uit te blijven gevolg van den
eenmaal beslisten toestand zijn, maar de zoo zeer dringende noodzakelijk-
heid er van, alvorens die bestaande toestand zijne gansche volheid beko-
men hebbe, en ondanks de ervaring, dat het noodwendig verwijl, gedu-
rende den onbeslisten toestand, met al het vervallen der gedachte bepa-
lingen, geen hinder heeft toegebracht, bekennen wij niet in te zien.

Zeggen wij dan liever een woord van de *crisis*, zoo als die thans in
Frankrijk harer ontwikkeling schijnt nabij te zijn.

Crisis in Frankrijk noemen wij ze niet. Men is gewoon in Frankrijk den
tusschentoestand tusschen de afstreding van een Ministerie en de opriding
van eene nieuwe samenstelling van ministers, *une crise ministérielle* te
heeten, en het moet waarlijk, voor de inwendige aangelegenheden, een
bijstere toestand zijn, vooral in een land van zoo zeer geconcentreerde ad-
ministratie, wanneer eensklaps alle centraal bestuur ophoudt, en, gelijk
thans, weken achtereen geschorst blijft. Vermoedelijk zullen de secreta-
rissen-generaal wel eenige loopende zaken kunnen afdoen; maar zij kun-
nen toch geene nieuwe besluiten nemen, en van hoe menigvuldigen aard
kunnen er niet algemeene of particuliere belangen zijn, die beslissingen
vereischen, van dringende noodzakelijkheid mischien, zonder dat er, bij
het plotseling afzijn van al de hoofden der onderscheidene departementen,
iemand zij, bevoegd om ze te geven. Hoe menige belanghebbende of zijn
zaakgelastigde reist niet van verre afstand naar Parijs, om van den mi-
nister van oorlog, van Financiën, van Binnenlandsche Zaken, van eere-
dienst, eene beschikking te verzoeken; maar hij komt aan, en vernoot, er
zijn geene ministers meer; niemand weet hem te zeggen, wie hunne op-
volgers zullen zijn, noch zelfs, tegen wanneer men het weten zal. Doch dit
zijn slechts de kleine huishoudelijke ongemakken der ministeriele verant-
woordelijkheid, zoo als men die in Frankrijk begrijpt.

Ook in Engeland verwijderden zich de ministers, wanneer hun, bij eene
stemming over eenigen maatregel van beslissende aangelegenheid, de pa-
lementaire meerderheid ontvalt. Doch de constitutionele grondslagen van
den staatsvorm zijn daarmede niet gemoeid. De afstredende ministers
worden door andere uit hunne tegenstanders vervangen, maar geen van dezen
denkt er aan om de kroon daarbij in verlegenheid te laten, met het inzicht
om haar de wet te kunnen voorschrijven, en in den regeringsvorm zelve
verandering te brengen. De bestaande prerogatieven, zoo wel van de kroon
als van het parlement, blijven onaangetaast. Het is die bestendigheid, die
den eerbied voor de staatsinstellingen onderhoudt, terwijl wederom die er-
bied, als in eenen cirkel, de grondslag der bestendigheid is. Men zou er
in Engeland bijster vreemd van opzien, wanneer het een der nieuwe *di-
naren der kroon*, zoo als de ministers daar geheeten worden, inviel, zijne
benoeming niet anders te willen aanvaarden dan onder voorwaarde, dat de
Souverein het koninklijk gezag niet meer op dezelfde wijze als vroeger zoude
blijven uitoefenen.

En dit is het juist, waar het in Frankrijk om te doen is. Het was niet
om de ontruiming van Ancona, het was niet om den alloop der onderhan-
delingen te Londen, dat men het ministerie Molé heeft doen vallen. Licht
mogelijk, dat deszelfs hevigste bestrijders, indien zij thans aan het bewind
komen, *voor het oogenblik*, in de voetstappen van die zelfde staatkunde
zullen treden. Alvorens die staatkunde voor het oog van Europa te verza-
ken, moeten de beginselen van orde en bestendigheid, uit welke zij, dank
hebbe het wijs beleid van I. dewijk Philips, in wederwiel der omkeeringsschrij-
pen, en boven alle verwachting of waarschijnlijkheid zelfs, al meer en meer
gevestigd schenen te worden, in het land zelve worden uitgeroeid. De strijd

der partij, zoo als de jongste verkiezingen haar een vernemend overwigt
hebben gegeven, is daarom in de eerste plaats tegen het Fransche koning-
schap gericht. De weinige bekwame mannen, met welke de kroon zich
heeft trachten te omringen uit de zoodanigen, die geacht konden worden
bijval te zullen kunnen vinden bij de tegenwoordige meerderheid der *depu-
tés*, hebben dan ook al aanstands hunne diensten geweigerd, ten ware de vorst
afstand deed, niet van den titel, welken men hem voor de leus wil laten
behouden, maar van alle wezenlijk aandeel aan de regering. Wat men
beoogt, is eene revolutie, in den volstrektsten zin van het woord, maar op eene
nieuwe wijze, ditmaal aangelegd zonder ander geweld, dan zoodanig als
men meent in den drang der omstandigheden zelve gelegen te zijn.

Derhalve is het ook niet eene *crisis in Frankrijk*, het is de *crisis in*
Europa, van welker gunstiger of ongunstiger keer men voorloopig in
Frankrijk de eerste merkteekenen zal hebben waar te nemen. De Julij-da-
gen hadden slechts eene schaduw van een koningschap in Frankrijk overge-
laten, maar Lodewijk Philips, wiens niet genoeg te roemen beleid bijkans
den oorsprong van zijn gezag en zijne afkomst deed vergeten, heeft daar-
aan wezenlijkheid weten te geven. Zoodanigerwijze, en zoodanigerwijze
alleen, kon zijne regering tot eenen waarborg verstreken voor den vrede
van Europa. Thans wil men het door hem bezielde koningschap, als het
ware, wederom ontlijven, en tot het ijdele eener loutere schim terugbrengen.
De tijd zal leeren, of men daarin slaagt. Spoedig welligt, en met zeker-
heid alsdan, wat de alsdan onmisbare gevolgen betreft, zoo ja. Helaas,
niet zoo spoedig, en vooral zonder gelijke zekerheid, zoo neen. Want,
ook bij den besten keer, blijft de vraag, of niet in het aanstaande jaar
zal kunnen gebeuren, wat voor ditmaal moogt verschoven worden. Het ge-
vaar ligt niet aan enkele personen van deze of gene gezindheid, noch aan
de mischien tijdelijk te overwinnen gestemdheid eener toevallige meerder-
heid, maar aan de instellingen, door welke de haagelijkheid van zuik
eene gesteldheid kan worden te weeg gebracht.

JANUS.

Dit artikel, bestemd voor ons nummer van gisteren, komt ons voor, he-
den door de benoeming van een transitioir Ministerie niets van zijne waarde
te hebben verloren: de toestand in Frankrijk blijft steeds even haagelijk,
en de samenstelling van een definitief Ministerie even moeijelijk als in de
laatste dagen; te meer nog, daar op dit oogenblik de oplossing der crisis
geheel van de wilkeur der afgevaardigden zal afhangen. (Zie daarom
trent Part. Corresp. PARIS.)

DE RED.

NEDERLAND.

AMSTERDAM 3 April. Gisteren avond heeft in het Collegie *Zeemanshoop*,
in tegenwoordigheid der leden en ten overstaan der daartoe benoemde com-
missarissen, plaats gehad, de tiende jaarlijkse uitlooting der aandeelen in
de Negotiatie, ten laste van pezegd Collegie, en zijn altoen uitgeboot:

N°. 236, hetwelk, als het eerst uitgekomene, zal worden afgeboot met
eene somma van f350, en de N°. 1, 79, 117, 207, 233, 252, 297,
323, 327, 400, welke ieder met f110 zullen worden afgeboot.

Wij vernemen, dat thans bij de Regbank, alhier, aanhangig is de
zaak van den ingenieur Brade, tegen de directie der Haarlemmer Spoorweg-
Maatschappij. Reeds vroeger was aan gemelden ingenieur toegestaan, *pro deo*
te procederen. De pleidooijen zijn bepaald op 12 Junij aanstaanden.

Door Z. M. zijn benoemd: tot burgemeester der gemeente Albla-
sterdam, Willem van Wageningen Wz; tot grietman van de grietenij Oost-
Stellingwerf, Hendrik Bonifacius van der Haer.

Dezer dagen is de heer M. Schaaije, op het daartoe door hem gedaan
verzoek, eervol ontslagen uit zijne betrekking van adjanet-commies bij het
departement van Binnenlandsche zaken; terwijl in zijne plaats is aangesteld,
de surrumerair geëmplojeerde bij hetzelfde departement H. F. Claasen.

Het h. e. Z. M. behaagd te benoemen, tot directeur van het post-
kantoor te Maastricht, C. G. Rouffier, voormaals inspecteur der in- en
uitgaande regten in Luik, en tot tweeden commies op voorschreven kantoor,
F. A. L. van der Vrecken, surrumerair aldaar.

Men schrijft van de boorden van den Main, onder dagteekening van
den 29 Maart, dat de wetgevende vergadering der stad Frankfurt, met
meerderheid van stemmen, is toegetreden tot het handellactaat, onlangs
gesloten tusschen Pruisen en de Nederlanden.

MENGEELWERK.

DE ROOVERBENDE.

II.

ELEONORA had niet zoodra de zekerheid eenen hode naar *Napels* te kun-
nen zenden, of zij schreef dadelijk eenen brief en stelde dien ter bezorging
aan LUCILIE ter hand. Met groote scherpzinnigheid rigtte zij dien brief
zoodanig in, dat hij hare oogmerken zou hebben bevorderd, zelfs indien LU-
CILIE ware betraapt geworden.

Nu verheide men de terugkomst der bende, welke eerst wederkeerde,
nadat de zon haren gloed alreeds in vollen glans over de valsegen verspreide;
een stofwolk kondigde haar uit de verte aan, en bij hare aankomst leverde
de sonderlingste vertooning op. In hunne bewegingen was niets, dat
naar geregeldde krijgsverrigtingen geelck, maar stouthed, kracht en vlug-
heid waren er in kennelijk. Behalve met hunne gewone vracht, waren de
paarden op de vreemdste wijze met allerlei pakkaadje beladen. Om deze te
ontpakken, sprongen de roovers, als of zij gevelgeuld waren, er op en af, en
de welafergiste rossen schenen hunne oogwenken te verstaan. ELEONORA,
alijd bezig met hare ontwerpen, was onwillekeurig buiten de tent getre-
den, en sloeg deze woeling gade. LORENZO, die hare verschijning als een
gelnklijk teeken beschouwde, gaf eenen wenk, en dadelijk zaten al de roo-
vers weder op, en voerden nu, met onbeschrijfelijke vlugheid en juistheid,
enige bewegingen uit, ter ere van haar, die dit met welgevallen scheen
bij te wonen. Voorgegaan door LORENZO, trokken zij, eindelijk, met eene
orde, die al de woestheid van hun handwerk deed vergeten, voorbij haar
heen. Zij geelck toen eene Koninginne, de de hulde van hare ridders
ontving; niet een hunner durfde tot de edele maagd den blik opheffen;
LORENZO zelf zag niet dan schroomvallig haar aan.

Hare verschijning voor de tent had heni nogtans bemoeidigd; hij meende zelfs
zich glimlach op haar gelaat te hebben bespeurd. Zijne eigenlijke vleide
zich haren afkeer aan het wankelen te hebben gebracht. Denkende het nu
te mogen wagen om haar een onderhoud te verzoeken, zood hij tot haar,
en, dat onderhoud werd toegestaan.

ELEONORA ontving hem met al de waardigheid, passende aan hare ge-
boorte, en die haar karakter zoo geheel eigen was. Met eene hedeedsheid,
grooter dan men in een handietenhoofd zou kunnen verwachten, trad hij
toe, en had haar vergiffenis, voor het gebruikte geweld. Hij had geen
ander middel gezien om haar, buiten welke hij niet leven kon, in zijn
bezit te krijgen. «Indien gij waarlijk opregt zijt,» voerde ELEONORA hem
te gemoet: «gij hebt dan den langsten weg gekozen tot bereiking van
uw doel...» — «Zou het mogelijk zijn, dat ik uwe liefde verworven had?»
riep LORENZO in verzoeking uit. «Gij moet besliden,» antwoordde ELEO-
NORA: «dat ik niet van liefde kan spreken met hem, wiens hoofd op
prijs gesteld is, en mij nimmer kan vereenigen met iemand, die mij door
een schandelijke dood ontrukkt zou kunnen worden. De wetten zwaaijen het
zwaard der gerechtigheid boven uw hoofd; ieder oogenblik kan het u treffen.
Gij hebt, in plaats van het aan te grijpen, en zelf het bestuur van die
wetten te aanvaarden, den zijden draad, waaraan het zwaard hing, verdund,
en het oogenblik, waarin het op u neder zal storten, bespoedigd — of acht
gij hem niet een dwaas, die voor de wet siddert, wanneer hij zelf die kan
vermeesteren en beheerschen.»

Op de geheimzinnige taal van ELEONORA, kiom de verbaasheid van
LORENZO ten top, en sprakeloos vestigde hij zijne blikken op haar, in de
verwachting nadere opheldering te zullen bekomen.

«Gij verwoudert u,» vervolgde zij, «over mijne woorden; ik moet mij
nader verklaren. Men bedriegt zich, mij immer te kunnen behagen, door
de middelen, welke men gewoonlijk aanwendt, om het hart eener vrouw
te winnen: daartoe is geweld een onvermogen als vleierij, en, zoo het
uw verlangen is, dit onderhoud voort te zetten, leg dan uwe wapens af,
of gij noodzaakt mij (hier greep zij naar het zwaard) ook de mijne aan
te gorden.»

Het handietenhoofd gehoorzaamde stilzwijgend.

«Ik ben het eenige kind mijns vaders. Te vergeefs heeft hij den Hemel
om eenen zoon gebeden. In de stille hoop, zijn vurigsten wensch te zien ver-
hoord, had hij reeds een plan van opvoeding beraamd voor den toekomst-
stigen erfgenaam van zijnen naam en zijner titels. Bij de teleurstelling,
welke hij ondervond, paste hij hetzelfde op mij toe; en op die wijze ben
ik van alle vrouwelijke zwakheden bevrijd gebleven; terwijl vele manne-

lijke hoedanigheden zich in mijne ziel ontwikkelden. Eene groote daad
doet mijnen boezem zwellen; hoe stouter eene onderneming is, des te
bekoerlijker vertoont zij zich voor mijn hart. Gij begrijpt dus, dat mijn
vader die prachtige feesten, waarvan gij getuige zijt geweest, evenmin
voor zich zelve, als voor eene dochter als mij heeft aangerigt; daar lag
een groot ontwerper achter verborgen, hetgeen, zonder uwe voorbarigheid,
mischien reeds tot rijpheid zou zijn gekomen: een ontwerp, hetgeen niets
minder ten doel had, dan de omkeering van den Staat. Hiertoe moest hij
de gevoelens van den adel leeren kennen; te meer, daar wij reeds lang
de overtuiging hadden, dat het grootste deel aan onze zijde was. Van de
gewapende magt alleen waren wij nog niet genoeg zeker, en hiertoe had
mijn vader, in wiens geheimen ik deelde, het oog op u geslagen.»

«Op mij?»

«Gij zult toch niet gelooven, dat wij u in ernst geheuden hebben voor het-
geen gij voorgaakt te zijn. Mijn vader heeft de naauwkeurigste berigten omtrent u
en alles, wat u omgeeft, en indien het niet ware geweest, om zich van u
te kunnen bedienen tot verwezenlijking van zijn groot ontwerp, zoudt gij
reeds lang in uwe schuilplaats overvallen zijn.»

De toon, waarop ELEONORA dit alles zeide, was zoo vast en ongekunsteld, dat
den hoofdman der roovers geen twijfel overbleef. Hij sloeg zich met de hand
voor het hoofd, en zag de schoone vragend aan; de meest tegenstrijdige ge-
waarwordingen verdronken zich in zijne ziel. Evenzeer als hem het vooruitzigt
toelachte, zich op eene schitterende wijze te verheffen, evenzeer drukte
hem het bewustzijn, ontdekt, en aan eenen aanval blootgesteld te zijn.

«Misschien is alles nog niet verloren,» vervolgde ELEONORA; «onze partij
heeft ten minste eenige verplichting aan u, daar gij bij mijne ontvoering drie
onzer tegenstanders hebt geveld. Overmorgen is de dag, waarop de zaam-
gezworenen zullen vergaderen; zend een der uwen tegen dien dag derwaarts:
ik zal hem eenen brief ter hand stellen (hier gaf LORENZO door eene be-
weging, zijnen twijfel niet onduidelijk te kennen). Vrees niets; gij zult
den inhoud lezen.» LORENZO wilde de hand der schoone kussen, doch zij
trok dezelve met fierheid terug. «Tot dus verre,» zeide zij, «voegt geene
vertrouwelijkheid, dan die ons groot ontwerp betreft; indien dat eenmaal
volvoerd is...» Hier sloeg zij de ogen neder, en het den roover aan de
verrukking van zijne gewaande vooruitzichten over.

's GRAVENHAGE 2 April. Heden middag ten 2 ure heeft Z. Keiz. H. de Grootvorst Troonopvolger van Rusland het Koninklijk kabinet van zeldzaamheden bezigtigd, alsmede de beide kamers der Staten-Generaal, en andere merkwaardigheden. Dezen middag is er groot diner geweest bij Z. K. H. den Prins van Oranje, waarbij alle de leden van het Koninklijk gezin, alsmede het gevolg van den Grootvorst, tegenwoordig waren.

— H.H. K.K. H.H. Prins en Prinses Albert van Pruisen worden in het laatst dezer week in deze residentie verwacht.

— Naar men verneemt, heeft het Z. M. bebaagd, Mr. P. G. van Idsinga, gedurende de tweede drie maanden van dit jaar, tot president van de Algemeene Rekenkamer te benoemen.

— De zoon van den president der Vereenigde Staten van Noord-America, de heer van Buren, bevindt zich sedert twee dagen in deze residentie.

— Eergisteren, den eersten Paaschdag, werd in de Roomsche-Katholieke kerk, op het Binnenhof alhier, door de leden van het zangcollege die kerk, onder directie van den heer Graue, met vol orkest uitgevoerd de mis van Haydn, N°. 3. De directie, waaraan niets te wenschen overbleef; het instrumentale, meestal door bekende heeren meesters en liefhebbers behandeld; de welgevoelende zang, waarbij wederom de stem en het talent van meefvrouw Hoppenbrouwers niet weinig uitkwamen; de stichtende orde; het geheel bragt den geest van den onsterfelijken Haydn in de buitengewoon talrijke, zich oopen dringende menigte over. Tot aller voldoening werd aldaar den volgenden dag, onder dezelfde directie en met hetzelfde orkest, de missa solennis van Böhler uitgevoerd.

Part. Corresp. EINDHOVEN 2 April. Gisteren heeft er, naar men verneemt, te Mere-Veldhoven, een bedroevend ongeluk plaats gehad. Een huzaar en een dragoner, waarschijnlijk in dronkenschap, heftige woorden met elkander gekregen hebbende, moet de twist daarmede geëindigd zijn, dat de huzaar zijne karabijn nam, en den dragoner eenen kogel in de borst joeg, die hem door en door getroffen heeft. Dit was echter den huzaar nog niet genoeg, en hij laadde zijne karabijn ten tweede male, doch men heeft hem het doen van een tweede schot helet. Heden morgen leefde de dragoner nog; doch er was geene hoop om hem te behouden.

Part. Corresp. BRUSSEL 2 April. De stilstand der zaken, het toenemen der protesten en de vermeerdering der faillissementen steken bedroevend af bij den voorspoed, dien men aan België beloofd heeft. Vooral ondervindt men een pijnlijke gewaarwording, als men den staat der financiën van de stad Brussel bedenkt. Zaterdag is de stedelijke raad vergaderd geweest, en door een der leden voorgesteld, om den staat der financiën in een uitvoerig rapport bloot te leggen. Het crediet van Brussel is nu buiten 's lands bereids geschokt; het bankroet der stad is niet te vermijden, wanneer het gouvernement haar niet te hulp komt. Er is sprake geweest van een leening van de heeren Rothschild, ten bedrage van 500,000 francs kaspapier, maar dit bankiershuis heeft den waarborg geëischt van het gouvernement, en het gouvernement heeft dien waarborg geweigerd. Met bitterheid, en niet zonder grond, verwijt men derhalve aan de regering, dat zij niet doet in het klein voor Brussel, hetgeen zij in het groot gedaan heeft voor de bank.

De artikelen in de *Sun*, den *Morning Post* en den *Courier*, over de Belgische aangelegenheden, hebben hier diepen indruk gemaakt. Het vermoeden van een dier organen, dat de Conferentie nog zou kunnen bijeen komen, ten einde weder te beraadslagen over sommige artikelen van het tractaat, heeft onze beurs en onze effecten-sociëteiten getroffen. Er is in het woord bepalingen (*clauses*) zoo veel onbepaalds en duisters, dat velen niet weten, wat er van te denken, of waaraan zich te houden.

De brochure van den heer Jozef Mees over de staatkunde van het oogenblik (*de la politique du moment*), welke, onder de Hollandsche bladen, in uwen *Arondbode* van den 23sten Maart het eerst is vermeld, maakt nog altijd het onderwerp uit van vele en levendige gesprekken. In het bijzonder is men getroffen geweest daarover, dat deze brochure reeds was gedrukt, ten minste 14 dagen vóór de aanneming van het tractaat door de Kamers; maar dat zij evenwel niet vroeger is aangekondigd en verkocht, dan nadat de Kamers het tractaat reeds aangenomen hadden. Hieruit leidde men af, dat het gouvernement niet vreemd kon zijn aan de brochure, die, beter dan iets anders, aan de oppositie wapenen in handen gaf. Maar, vroeg men, zoo het gouvernement er niet vreemd aan is, wat is dan het doel der regering met de uitgave van het werkje, nadat de Kamers het tractaat hebben aangenomen. Zou de regering dan werkelijk, zooals de heer Gendebien dat gezegd heeft, voornemens zijn de Conferentie te bedriegen? Deze uitdrukking der publieke opinie heeft de regering tot opheldering gedwongen, in den half-officiële *Indépendant* van heden; in welke de begrippen, door den heer Mees ontwikkeld, met klem worden wederlegd, en waarin, onder anderen, gezegd wordt, dat hij zelf en de dagbladen, die van zijne brochure gewag hebben gemaakt, ten eenemale hebben voorbijgezien, dat al, wat hij verneemt nog tot onderhandeling en schikking aanleiding te moeten geven, alreeds op de stelligste, duidelijkste en onherroepelijkste wijze door de Conferentie is beslist. Men mag vertrouwen, dat deze verklaring in het half-officiële dagblad nu zal bijdragen om de beurs weder gerust te stellen, daar, zooals ik gezegd heb, hare wantrouw een gevolg was van de meening, dat deze brochure de denkwijze uitdrukte van het gouvernement.

Part. Corresp. van eenen anderen kant. BRUSSEL 2 April. Nog altijd wacht men vruchteloos naar de afkondiging der wet, bij welke aan de Regering de magtiging verleend is, om het tractaat der 24 artikelen te tekenen, en vraagt zich af, waarom het gouvernement de Kamers zoo heeft gejaagd, indien het toch niet voornemens was, van derzelver uitspraak spoedig partij te trekken. Meer dan dit echter, baart het verwondering, dat het kabinet, hetwelk, door het aftreden van de heeren Ernst en D'Huart, onvolledig is, tot dus verre nog niet weder voltallig is gemaakt. Er leestond tegen de aanvulling geene reden, dan dat de heeren de Thiers, Nothomb en Willmar de geheele verantwoordelijkheid der aanneming van het tractaat nemen wilde, op zich zelven alleen. Maar, na de daadzaak voltooid is, begrijpt men niet, waarom het Ministerie zijn status quo doet voortduren. Elk der ministers heeft twee portefeuilles, en kan derhalve de zaken van ieder departement slechts ten halve behartigen. Is het niet blijkbaar, dat onze staatsmannen wachten op den afloop der ministerieel crisis in Frankrijk, om daaruit te vernemen, van welken kant de wind komt?

Intusschen hadden IUCILIE en haar broeder zich onder het gewoel verward: men bespeurde hun afzijn eerst in den avond, en kwam op geene andere gedachten, dan dat zij ontvlugt waren om hunne familie weder op te sporen.

Den volgenden dag zond LORENZO een' zijner behendigste onderhoorigen met den brief, door ELEONORA geschreven, naar Napels. Zij had dien in zeer geheimzinnige bewoordingen gesteld, welke zij den roover naar haren zin uitlegde. Haar doel was, zekerheid te bekomen, dat haar vorig schrijven was ontvangen. Het antwoord voldeed volkomen aan hare verwachting, want het hield niet anders in, dan: «Alle toebereidselen zijn gemaakt; wij verwachten u.» Het kostte ELEONORA veel hare blijdschap te bedwingen; zij wist echter hare standvastige houding te bewaren. LORENZO was duizelig van vreugde, en, eenmaal door zijne zegevierende benden het lot van Napels beslist hebbende, zag hij zich reeds op den troon geplaatst en den scepter zwaaijende over de verschrikte bevolking. Alle maatregelen tot den optogt werden genomen, waarbij LORENZO een bijzonderde bedrijvigheid aan den dag legde. In bijzondere afdeelingen en langs verschillende wegen trokken zij op, om zich in de omstreken van Napels te vereenigen. Het luiden der klokken moest het teken zijn om aan te rukken. ELEONORA en LORENZO zouden zich dadelijk in de stad begeven, de eerste als een page gekleed, de laatste in de schitterendste adellijke pracht gehuld. Nauwelijks waren zij binnen gereden, of de vermoede maagd zette het bandietenhoofd de pistool op de borst, de wachten schoten toe, sloegen eenen kring om hem heen, en maakten den booswicht de vlugt onmogelijk; men greep het paard bij den teugel, en LORENZO zag zich in boeien geklonken. ELEONORA werd met vreugdegejuich ontvangen, en in triomf tot haren vader gevoerd, wiens blijdschap bijna tot zinsverbijstering oversloeg. Alle voorzorgen waren genomen, ten einde de roovers buiten de stad geen berisg van het gebeurde konden ontvangen. Den namiddag van den volgenden dag, werd, nadat de inwoners daarvan vooraf waren verwittigd, de alarmluk geluid. De roovers trokken van alle zijden op, en vielen allen in den strik.

Het zwaard der gerechtigheid truf de booswichten, en de beledigde maatschappij zag zich gewroken, terwijl IUCILIE en haar broeder voor de bevozen diensten schitterend werden beloond. Doch, welk een gelukkigen heer deze gebeurtenis ook had genaamd, waren de gevolgen voor den vader van

Onze financiële crisis dauidt nog altijd voort. Het land is rustig, en het volk heeft tegen het Ministerie niets ondernomen; maar, aan den anderen kant, heeft het ook geene zweem zelfs van blijdschap over de aanneming van het tractaat aan den dag gelegd, en de verzekeringen, dat die aanneming den handel en de nijverheid weder geruststellen, en op nieuw bezielen zoude, zijn tot heden niet vervuld.

Met de financiën van Brussel is het treurig gesteld. Het Budget is nog niet aan den gemeente-raad voorgelegd; maar men weet, dat het een aanzienlijk deficit bevat. De heer J. Meuwis, lid van den gemeente-raad en tevens gouverneur van de algemeene maatschappij, heeft, in een der laatste zittingen van den raad, zich ten sterkste beklagd, dat het gouvernement geweigerd heeft voor Brussel borg te staan bij het huis Rothschild voor 500,000 fr.; terwijl het aan de Belgische bank een voorschot deed van 4 miljoen. Er schijnt geen middelweg te zijn: het gouvernement moet Brussel bijstaan, of het bankroet van Brussel is niet te vermijden.

De directeur en de administrateurs der Belgische bank hebben sinds lang hunne ontslagen gegeven. In den *Moniteur* van heden, vindt men een besluit, waarbij tot administrateurs benoemd worden, de heer Anspach, president van de regtbank van koophandel, de heer Desmazières, afgevaardigde, en de heeren Koch en de Swerde, beide afgetreden administrateurs. Omtrent het ontslag van den heer Brouckere als directeur, zegt het besluit, dat er geene reden is daarop als nog te beschikken. Uit het verslag, in de laatste algemeene vergadering gedaan, door de commissie, welke belast is den toestand der bank te onderzoeken, en maatregelen van herstel voor te dragen, is gebleken, dat de administratie vrij is van alle verdenking, strijdig met de goede trouw. In weêrwil daarvan, en in weêrwil der verzekering, dat de bank zeer spoedig aan al hare verplichtingen weder zal kunnen voldoen, is het echter te voorzien, dat er nog veel tijd zal moeten verlopen, eer zij haar voormalig crediet zal herwonnen hebben.

Van den generaal Skrzynecki, wiens in dienst treding bij het Belgische leger zoovele ongeligheden heeft doen ontstaan, hoort men aanwieljks meer spreken. Ten slotte zal hij blijkbaar bepaald worden, tot het werkloos en rustig verbruik van een wachtpost. Het is dan toch niet der moeite waardig geweest, om daartoe van residentie te veranderen; de generaal had beter gedaan, met te blijven, waar hij zich bevond, dan onder grooten ophef in België eene betrekking te komen aanvaarden, die hem werk, noch eer geeft. Enkel over te komen, om jaarlijks eenig onverdiend geld van ons te ontvangen, is beneden de waarde van den man. Doch het is niet onmogelijk, dat zijne komst nog in verband staat, met bedelingen elders. Reeds vroeger is deswege, in den *Arondbode* eene gedachte uitgesproken. (De gedachte, dat hij bestemd zoude zijn, om te zijner tijd de misnoegde Ieren voor te gaan). En de tijd zal moeten leeren, of dat vermoeden al dan niet is gegrond.

BRUSSEL 2 April. Volgens den *Commerce Belge*, kan men als zeker aanmerken, dat de heer Lebeau eerlang tot minister van justitie zal benoemd worden, terwijl in zijne plaats als gouverneur van Namen zoude optreden de heer d'Huart. Ook wil men weten, dat de heer Duvisser met de portefeuille van Financiën zal belast worden; terwijl de overige ministers zullen gekozen worden uit de mannen, die vroeger reeds deel hebben gemaakt van het bewind.

— De heer Dumortier moet te Doornik den wensch hebben te kennen gegeven, dat de tegenstand van Limburg en Luxemburg de zoogenaamde verbrekking van het Belgisch grondgebied moge onmogelijk maken.

— Het *Journal de Charleroy* berigt, dat de burgemeester der stad, de heer Joseph Decartier, is gevangen genomen en buiten toegang gesteld.

— In de *Vedette du Limbourg* leest men, dat de Pruisische troepen, in de omstreken van Limburg gecantonneerd, tot dus verre nog geene voorwaartsche beweging gemaakt hebben, en steeds dezelfde plaatsen bezet houden.

ANTWERPEN 2 April. Men leest in het *Journal d'Anvers*. Het hof van Appel te Brussel heeft eindelijk in de zaak der Russisch-Fransche aandeelen uitspraak gedaan. Het op Zaterdag gewezen vonnis veroordeelt de administratie, onder directie van den heer J. R. Bisschhoffheim, om, in plaats van fr. 500, als dezelve eerst had aangeboden, fr. 531,74 per aandeel te betalen.

FRANKRIJK.

Part. Corresp. PARIS 1 April. Eindelijk is men er in geslaagd, om, na eene 22 daagsche worsteling, iets zamen te stellen, dat naar een ministerie gelijkt, maar inderdaad slechts een hulpmiddel is, om aan de gevaren van den tegenwoordigen toestand, zoo goed mogelijk, het hoofd te kunnen bieden. In hoeverre echter deze nieuwe poging werkelijk met den gewenschten uitslag zal bekroond worden, blijft een raadsel, waarvan de oplossing voor alsnog in den schoot eener duistere toekomst is verborgen: hoezeer het een ieder in het oog valt, dat de crisis zich alsnu eerst in alle derzelver volheid begint te ontwikkelen, terwijl de bestaande moeilijkheden, uit den aard der zaak, met elken dag in gewigt zullen moeten toenemen.

Zoo als ik u reeds vroeger deed opmerken, is de strijd minder tusschen eenige eercachtigen, die zich, in het belang hunner bijzondere inzigten, van het hoog gezag willen meester maken, dan wel tusschen twee groote beginselen, welke ieder op zich zelve magtige vertegenwoordigers tellen, en waarvan de zegespraal moet beslissen, niet alleen over het lot van Frankrijk, maar veelvuldig ook over dat van het overig Europa.

Door de behandeling van dit vraagstuk, onder zoondane omstandigheden, bij de vertegenwoordiging over te brengen, worit alles wederom prijs gegeven aan de wisselvallige kansen van eenen parlementairen oorlog, en doet de koning, werkelijk afstand van zijn prerogatief, om zijne eigene staatsdienaren te verkiezen; daar het geen twijfel ligt, of de meerderheid zal hem alsnu wel weten te dwingen tot de benoeming der mannen, welke haar de meeste waarborgen aanbieden. De zamenstelling van een definitief Ministerie zal ditmaal niet worden beslist in het kabinet des Konings, maar op het spreekgestoelte der Kamer; daar zal de kroon der overwinning worden toegevozen aan den welsprekendste, die het best al de hartstogten zal hebben geleid eener gedurig welwillende, en uit de meest tegenstrijdige bestanddeelen gekozen vergadering, die zich beschouwt

ELEONORA zeer treurig. De blijdschap, welke ALVARINO wegens het her vinden van zijne geliefde dochter gevoelde, kon niet opwegen tegen den schok der ontrooving van haar, op wie hij alle zijne hoop had gevestigd; zijne gezondheid was ondermijnd, en eene kwijnende ziekte sleepte hem weldra ten grave. ELEONORA's bekoorlijkheden en groote hoedanigheden meedigen den aantal jonge edelen aan, naar hare hand te dingen. Hare zonderveling lotgevalen hadden haar echter het besluit doen opvatten, de wereld te verlaten, en zich geheel aan de godsdienst te wijden. Zij begaf zich in een klooster, waaral zij door IUCILIE werd gevolgd, en later de plaats van Abdiss bekleedde, terwijl men haar na haren dood als eene heilige vereerde.

HET VISITE-KAARTJE.

De Piemontese ingenieur van MEGHED-ALI, MOROSINI, bevel ontvangen hebbende, om zich naar Syrië te begeven, ten einde de werkzaamheden der fortificatiën aan den Taurus te hesturen, zag zeer tegen de afscheidsbezoeken op, waartoe hij en zijne gade verplicht waren, en te meer daar juist de nieuwjaarsdag der Turken inval. Hij besloot dus, naar Europeesch gebruik kaartjes te zenden, die hij in tamelijke hoeveelheid nog uit Europa had medegebragt. Deze handelwijze wekte bevreemding, doch minder dan iemand kon de minister van oorlog zich dezelve verklaren; hij las: *Il Signor MOROSINI e la sua sposa*, en verloor zich in gissingen. Plotseling echter meende hij het gevonden te hebben: de wapentrofeën aan wederzijde van de gouden lettertjes losten, naar zijne gedachten, het raadsel op. Hij had den ingenieur eene *kandesch* gewoerd, om op 's Lands kosten daarmede de reize te water te doen, daar MOROSINI vreesde, dat de togt over land te vermoedigen voor zijne gade zou zijn; dit had aanleiding tot vrij hevige woordenwisseling gegeven.

De Pacha sloep dien nacht zeer onrustig, gaf des anderen daags bevel zijne Damascener te witten, en juist toen MOROSINI zich op reis zou begeven, werd hij bij den minister onthouden.

KURUSCHAK-Pacha ontving hem ernstig en met waardigheid. «Ik ben bereid aan uw verlangen te voldoen,» sprak de Pacha. MOROSINI, die zich verbeelde, dat de minister op het gevraagde waartog doelde, antwoordde: «Uwe Hoogheid zal mijne vrouw zeer verplichten.» «Wat! uwe vrouw verneemt zich, dat...» «Zij zoude zelve zijn gekomen, om...» «Hoe

als de uitdrukking van den zoogenaamden nationalen wil.

Het behoef ook geen betoog, dat Frankrijk op dit oogenblik te gemoet gaat een tijdperk, rijk aan gebeurtenissen, en waarin nog meer dan éne wonder aan het reeds zoo zeer geschokte staatsgebouw zal geslagen worden. Mogt de wijsheid zijner afgevaardigden het dreigend gevaar weten af te wenden, en de partijen terugbrengen binnen de grenzen der gematigdheid, welke voor het behoud van de algemeene rust en orde zoo dringend noodzakelijk zijn geworden.

PARIS 1 April. De Koninklijke bevelschriften, waarbij het nieuwe voorloopige ministerie is zamengesteld, zoodanig als zij door den *Moniteur* worden medegedeeld, dragen de dagteekening van 31 Maart, en zijn van den navolgenden inhoud:

De heer Gasparin, pair van Frankrijk, wordt benoemd tot grootzegelbewaarder, minister secretaris van staat, bij het departement van Justitie en eeredienst, in plaats van den heer Barthe, wiens ontslag wordt aangenomen.

Het ontslag des graven Molé, voorzitter van den raad van ministers, en minister secretaris van staat, bij het departement van Buitenlandsche zaken, wordt aangenomen. De hertog de Montebello, pair van Frankrijk, wordt benoemd tot minister secretaris van staat, bij het departement van Buitenlandsche zaken.

De luitenant-generaal Despens-Cubières wordt benoemd tot minister-secretaris van staat, bij het departement van Oorlog, in plaats van den luitenant-generaal baron Bernard, wiens ontslag wordt aangenomen.

De baron Tupinier, lid van de Kamer der afgevaardigden, wordt benoemd tot minister-secretaris van staat, bij het departement van Marine en Koloniën, in plaats van den vice-admiraal de Rosamel, wiens ontslag wordt aangenomen.

De heer Parant, lid van de Kamer der afgevaardigden, wordt benoemd tot minister-secretaris van staat, bij het departement van Openbaar Onderwijs, in plaats van den heer de Salvandy, wiens ontslag wordt aangenomen.

De heer Gautier, Pair van Frankrijk, wordt benoemd tot minister-secretaris van staat bij het departement van Financiën, in de plaats van den heer Lacaze Laplagne, wiens ontslag wordt aangenomen.

Voorts zijn nog benoemd, de heer Barthie, tot eersten president van de rekenkamer, in plaats van den graaf Siméon, wiens ontslag wordt aangenomen en die benoemd is tot eersten president honorair; de heer Lacaze Laplagne tot lid (*Conseiller maître*) van de rekenkamer, in plaats van den heer Cordelle, wiens ontslag wordt aangenomen en die benoemd is tot honorair lid; de graaf de Montalivet tot intendant-generaal administrateur der civile lijst, in plaats van den graaf de Bondy, wiens ontslag is aangenomen en die benoemd is tot intendant-generaal honorair.

Op al deze benoemingen doet de *Moniteur* het volgende artikel volgen:

«De onderhandelingen, sinds vele dagen beëindigd, tot daarstelling van een Ministerie, hebben nog geene uitkomst opgeleverd. Wij hebben echter alle reden, om te gelooven, dat de hinderpalen niet zullen zijn van langen duur. Desniettemin kon een zoodanige toestand niet langer aanhouden, zonder groot bezwaar voor de zedelijke en stofelijke belangen des lands. De zitting moest geopend, en de Kamers geconstitueerd worden, zoodat de ministers, die hun ontslag hadden ingediend, niet langer hunne betrekkingen mochten blijven waarnemen. Het was dus noodzakelijk, dat een Ministerie van transitie voorzag in de constitutionele behoefte en in de behandeling der openbare zaken. Mannen, bekend door hunne vaderlandsliefde, hunne persoonlijke verlooening en hunne eervolle diensten, hebben van den Koning ontvangen deze taak van vertrouwen en toewijding, welke zij slechts hebben aangenomen, onder de uitdrukkelijke voorwaarde, hunne functiën neder te leggen, zoodra een definitief Ministerie zoude zijn zamengesteld; overigens op zich ladende de volle verantwoordelijkheid van al hunne daden. Zij hebben de overtuiging, dat de beweegredenen van hun besluit zullen geaardeerd worden door de Kamer en door het land.

— De gewone *Parisische Correspondentie* zegt, dat de zamenstelling van het nieuwe Ministerie algemeen de meeste verbazing heeft te weeggebragt. Velen velden zich met de hoop, dat men er nog in geslaagd zoude zijn, de ministerieel crisis voor goed op te lossen, vóór de opening der Kamers. Men ontveinst het zich dan ook niet, dat de tegenwoordige toestand daardoor ongeding in gewigt is toegenomen, dewijl alsnu de zamenstelling van een definitief Ministerie geheel in handen der vertegenwoordiging wordt overgebragt.

Men ziet met ongeduld den 4 April te gemoet; en het kan niet lang aanhouden, of de eerste beraadslagingen der afgevaardigden zullen van zelf de gelegenheid aanbieden, om de ware meerderheid te doen kennen.

Onder de loopende geruchten behoort ook, dat de maarschalk Soult voor het oogenblik van alle combinatie heeft afgezien.

— Een groot aantal koeriers zijn in alle rigtingen van hier vertrokken: het berigt overbrengende van de zamenstelling van het nieuwe tusschen Ministerie, hetwelk reeds door sommigen worat bestempeld, met den naam van Ministerie van den eersten April.

BAYONNE 29 Maart. Onze gewone Correspondentie bevat het volgende: Wij hebben de nadere bijzonderheden ontvangen van het gevecht, hetwelk nabij Segura in Neder-Aragan heeft plaats gehad. De generaal Ayerza heeft Cabrera den 23 aangetast, en hem genoodzaakt zijne genomen bataljons te verlaten, doch, tot Segura gekomen zijnde, werd hij gedwongen terug te trekken, doordien Cabrera uit een' ouden toren, met geschiedte voorzien, hem den doortogt afsnede. Hij trok dien ten gevolge naar Cortes, om aldaar het gruf geslucht, dat hem uit Saragossa zal gezond worden, af te wachten.

— De generaal Espartero trekt zijne troepen te Lodosa te zamen; de divisie van Ribera, die hij bij zich onthouden had, is, den 26, in gezegde stad aangekomen.

— Eerlang ziet men een gevecht te gemoet, hetgeen de oorzaak is, dat Marotto zijn hoofdkwartier in Discantillo heeft gevestigd. Hij heeft eenige bataillons ter zijner versterking gekregen, en is voornemens zich hardnekkig te verdedigen, wanneer Espartero hem nog aantast.

— Volgens de jongste opgaven, heeft Espartero thans 80,000 man onder zijn bevel, waarvan $\frac{3}{4}$ gedeelten reeds meer dan 3 jaren in dienst zijn; terwijl Marotto slechts 20 bataillons aanvoert; deze strijdkrachten zijn bij een algemeen aanval niet geëvenredigd, en moeten Espartero natuurlijk het vooruitzicht geven, dat hij zal zegeprelen.

nu,» bromde de Pacha bij zich zelve, «wil zijne vrouw ook komen, om met mij te vechten; dat is wat er. Signor MOROSINI,» vervolgde hij luid «gij, Europeërs, zijt zeer twistigier.» De ingenieur, die meende, dat de Pacha op de plaats gehad hebbende woordenwisseling doelde, hernam: «Ja, Uwe Hoogheid! wij hebben den grootsten eerbied voor de vrouwen.»

«Het zij zoo, doch ter zake, waar wilt gij gaan?» «Gelijk uw Hoogheid weet, naar Syrië.» «Welk soort van wapen hebt gij gekozen?» «De artillerie.» «— Waarom hebt gij uwe Damascener niet bij u hier is de mijne: ik wenschte, dat wij achter de citadel gingen, en dat wij op die plaats, en wel te paard, den strijd uitmaakten.»

MOROSINI wist niet, wat hij denken moest, «Uwe Hoogheid honde mij ten goede, maar ik begrijp haar niet; zij spreekt, naar het mij voorkomt, van een tweegevecht.» «Ja, bij den profeet, gij hebt mij immers uitgedaagd: hier is uw kaartje.» «Mijn visitekaartje.» «Ja uw kaart,» midddag, waarbij ook uwe vrouw figureert. Floor, signor, met u te strijden, gaat nog aan, maar met uwe vrouw nimmer.» «Hier komt gij strijden te pas,» zeide de ingenieur, «mijne vrouw en ik hebben u teren een bezoek gegeven.»

Nu was de pacha op zijne beurt verwonderd. «Mij een bezoek gegeven ik heb u, noch uwe vrouw gezien: dat blaadje carton is al, wat mij van u is onder de oogen gekomen.» «Dat is een bewijs van beleefdheid, een staatsvisite.» «Guarne had ik uwe vrouw gezien, maar met die kaart heb ik niets te maken?» «Dat is zoo het gebruik in Europa.» «Hoe! is dat galanterie, dat gij de vrouwen, door ellendige kladden vertegenwoordigt dat uwe vrijheid, dat gij haar als papiersnippers rondzendt.» «Het kon uwer Hoogheid vreemd voor, omdat zij met onze gebruiken niet bekend is, doch het is een bewijs van hoogachtung.» «Gij wilt dus niet dwalen; dit is goed, maar hoe vernuftig gij Europeërs ook zijt, op dat gebied valt veel aan te merken.» «Uwe Hoogheid heeft gelijk, en ik kan niet anders zeggen, dan het is een gebruik.» «Allah is groot!... dan is een gebruik is, zal ik er mij naar voegen. Ik neem dus het bezoek van u en uwe vrouw aan, en om u in beleefdheid niets schuldig te blijven, ik u de gevraagde *kandesch* toe.» «Uwe Hoogheid is zeer goed. Mijne vrouw...» «Als zij mij wil bedanken, laat zij dan zelve komen,» gracie visitekaart zenden.»

